Publicerad 2011-03-25, 00:01

Kärvt, norrländskt och utsålt

Ronny Eriksson – föreställningens centrala motor och nav.

Euskefeurat från Piteå gästade Östersund och OSD i går kväll. De bjöd på en mer än två timmar lång show med klockren progg.

På torsdag var det helt utsålt när Euskefeurat från Piteå spelade ”Än är det inte försent att ge upp” i största salen på OSD inför en entusiastisk publik.

Euskefeurat

OSD

Torsdag kväll

Många är de som genom åren försökt dödförklara proggmusiken. Deras önskningar har ännu inte uppfyllts.

För ännu lyckas exempelvis Norrbottens hemgjutna flaggskepp i denna genre utan större ansträngning fylla stora konsertsalar – och har uppenbarligen en stor och trogen publik.

På torsdag var det således helt utsålt när Euskefeurat från Piteå spelade ”Än är det inte försent att ge upp” i största salen på OSD inför en entusiastisk publik.

Deras mer än två timmar långa show är klockren progg, politisk och välartikulerad, öppet socialistisk, slagfärdig och med uppkäftigt norrländskt perspektiv.

Och de går hem med råge.

Fienden är kapitalet, fackpampar, stockholmare och annat löst folk – allt paketerat humoristiskt och fyndigt tack vare Ronny Eriksson, föreställningens centrala motor och nav, som är helt avgörande för gruppens framgång.

Han är en ståuppare som agiterar och skämtar, kommenterar, kanske improviserar och drar skrönor om morbröder och grannar, personer som vi alla kan känna igen.

Historierna är jordnära, grovkorniga och ofta med fyndiga poänger, plöjda i samma fåror som Lars Molin på sin tid kultiverade till stor konst.

”Peter Carlsson och Blå Grodorna” är det närmaste man kommer i publikkontakt av den här kalibern, där Carlsson är betydligt snällare och mer nostalgisk.

Det är mycket nu, Egypten och Libyen och Japan. Åsså är Silvia förkyld ...

Vältajmat och lagom grovt, men alltid solidariskt med vanligt folk.

Typiska slagpåsar är moderater och sverigedemokrater, en och annan folkpartist får sig en snyting, liksom LO. För även om de mer godmodiga skämten om vanliga dödliga duggar tätt är udden hela tiden riktad mot makten och, förstås, borgerligheten.

Euskefeurat sjunger dessutom uppviglande strejkvisor av en sort som jag inte hört sedan Fria Proteatern på 70-talet – och får smattrande applåder av en i huvudsak medelålders publik som i huvudsak garanterat kommer just ur LO-kollektivet.

Det var något som Fria Pro på sin tid inte alltid kunde glädjas åt.

Publiken klappar takten redan i tredje låten och musiken är smittande, allt från jigs och bluegrass till blueslåtar och svenska folksånger. Det bandet inte uppfyller i perfektion möter man med sväng och spelglädje.

Andra avdelningen är mer politisk än den första, här raljeras det med sossar också.

Våra lokala Kentucky får sig en countryhyllning och den avslutande sången om organdonationer är en katalog av politiska smockor.

Om jag ska ha någon invändning så är det några väl billiga skämt mot andra kulturarbetare, som den gode Ronny kunde ha avhållit sig från, men alla ska kanske ha sin släng av sleven.

Den som inte gillar budskapet kan förstås undvika bandet redan från början, eller gå dit och glädjas åt svängig musik och en grundhållning som är befriande fri från fjäsk och inställsamhet.

Kärvt norrländsk i positiv mening.

Tomas Larssontel:///tomas.larsson@op.se